

กาลเวลามีจริงหรือเปล่า

ระพี สาคริก

ในวิถีชีวิตประจำวันของแต่ละคนมักนึกถึงเรื่องกาลเวลา เมื่อแต่ละคนรู้สึกว่าจะเกิดปัญหาและคิดแก้ไข หลายคนมักกล่าวอ้างว่าต้องใช้เวลา

นิสัยกล่าวอ้างของคน หากมองย้อนกลับไปยังผู้กล่าวยอมทำให้เห็นความจริงว่า อาจต้องการแก้ตัวโดยคิดปฏิเสธที่จะนำตนไปสู่ความรับผิดชอบ หรือไม่อีกด้านหนึ่งอาจพูดปลอบใจผู้ซึ่งกำลังเป็นทุกข์

หากกล่าวถึงปัญหาชีวิตที่เกี่ยวข้องกับใครสักคนหนึ่ง หรือแม้มีผลต่อสังคมทั่วไป ถ้าผู้ซึ่งมีชีวิตสัมพันธ์อยู่กับปัญหามีนิสัยกล่าวอ้างยอมแสดงให้รู้ว่า บุคคลผู้นั้นขาดวิญญานการต่อสู้ โดยที่รักความสบายใส่ตนและคิดว่าชีวิตตัวเองจะไปได้ตลอดรอดฝั่ง สำหรับบุคคลผู้ซึ่งมีรากฐานจิตใจมั่นคงอยู่กับความจริง แม้วิถีชีวิตตัวเองจะเผชิญกับสิ่งซึ่งเข้ามาปิดกั้น ย่อมมีวิญญานการต่อสู้ที่เข้มแข็ง

นอกจากนั้นหากเป็นผู้มีรากฐานจิตใจมั่นคงเป็นพื้นฐานอยู่แล้ว การต่อสู้ย่อมหวนกลับมามุ่งต่อสู้กับใจตนเอง

สิ่งที่กล่าวมาแล้วอาจมีบางคนเข้าใจว่า ถ้าเช่นนั้นสิ่งซึ่งเข้ามาขัดขวางคงถูกปล่อยให้เป็นปัญหาต่อไปโดยไม่มีการแก้ไข

บุคคลใดมีความรู้สึกเช่นนั้น ย่อมสะท้อนให้เห็นว่ายังขาดการเข้าใจความจริงของทุกสิ่งทุกอย่าง ทั้งนี้และทั้งนั้นเนื่องจาก สิ่งที่เข้ามาขวางกั้นจนทำให้เป็นปัญหานั้น แท้จริงแล้วก็ไม่ได้มีความมั่นคงตลอดไป ในที่สุดก็คงค่อยๆ คลายหายไปอย่างเป็นธรรมชาติ

ส่วนผู้ที่มุ่งข่มใจตนเอง ย่อมมีผลแก้ไขปัญหาภายในรากฐานจิตใจตนร่วมด้วย จึงไม่ส่งผลสร้างปัญหาให้กับตนและผู้อื่น

บุคคลใดเข้าใจการเปลี่ยนแปลงทั้งสองด้านซึ่งอยู่ภายในภาพรวม ภายในรากฐานจิตใจตนเองย่อมรู้แล้วว่า กาลเวลาหาใช่เป็นสิ่งมีตัวตน ทำให้นำมายึดติดไม่ ดังนั้นผู้ที่

ยอมรับความจริงได้แล้วยอมเป็นคนใจเย็น เนื่องจากรู้เหตุและผลที่สอดคล้องกันและกัน ทั้งด้านในและด้านนอก

นอกจากนั้น ยังมีผลทำให้เชื่อมั่นในตนเองว่า การเรียนรู้จากความหลากหลายของเพื่อนมนุษย์ ซึ่งตนมีโอกาสสัมผัสมาแล้ว ย่อมมีผลทำให้สามารถเรียนรู้ความจริงจากใจตนเอง อันหมายถึงศูนย์รวมของทุกสิ่งทุกอย่าง จึงพบความจริงได้แล้วทั้งหมด

กาลเวลาเป็นเพียงเงื่อนไขที่อยู่ในกระแสการเปลี่ยนแปลง ดังจะพบได้ว่ายุคปัจจุบันนี้มีการเดินทางถึงกันได้รอบโลก แมื่กาลเวลา ณ จุดหนึ่ง หากเปลี่ยนไปอยู่อีกจุดหนึ่งยอมแตกต่างกัน จึงน่าจะเข้าใจได้ว่า กาลเวลากับวิธีการเปลี่ยนแปลงน่าจะหมายถึงกระแสซึ่งมีทั้งสองด้านร่วมกัน นอกจากนี้หากไม่ยึดติดอยู่กับกาลเวลา น่าจะช่วยให้มองทุกสิ่งทุกอย่าง โดยมีเหตุผลสานถึงกันได้หมด

รากฐานจิตใจบุคคลใดที่กำหนดให้บุคคลผู้นั้นสามารถมองทุกสิ่งทุกอย่างสาเหตุและผลเชื่อมโยงถึงกันได้หมด ย่อมอ่านความจริงซึ่งปรากฏอยู่ในรากฐานจิตใจได้ว่า มีสภาพที่ว่างเปล่าถึงระดับหนึ่งแล้ว จึงมองเห็นคำตอบได้ว่า แท้จริงแล้วกาลเวลาก็คือความว่างเปล่านั้นเอง

บางคนมักกล่าวว่า ทำอะไรหลายๆ อย่างร่วมกันควรรู้จักแบ่งเวลาให้ถูกต้อง หากบุคคลได้รับฟังคำพูดดังกล่าวแล้วขาดความรู้ความเข้าใจได้อย่างลึกซึ้ง น่าจะเป็นเพราะเหตุว่าในรากฐานจิตใจบุคคลผู้เข้าใจเช่นนั้นมีการแบ่งแยกแต่ละสิ่งออกจากกันให้เป็นเอกเทศ หรือตัวใครตัวมัน ทำให้อ่านความจริงได้ว่าสภาพดังกล่าวเกิดจากความเห็นแก่ตัว แทนการมองเห็นเหตุร่วมกับผลซึ่งมีกระแสเชื่อมโยงถึงกันได้หมด

ถ้าการดำเนินชีวิตของแต่ละคน เกิดจากรากฐานจิตใจที่ลดละภาวะยึดติดลงไปถึงระดับหนึ่งได้ ย่อมทำให้การปฏิบัติตัวในชีวิตประจำวัน ซึ่งมีความสัมพันธ์กับหลายสิ่งหลายอย่าง มีการกระทำอย่างผสมผสานกันไป จึงมีผลช่วยให้จิตใจบังเกิดความสุขอย่างเป็นธรรมชาติ

ดังนั้น บนพื้นฐานทฤษฎีที่มองเห็นทุกสิ่งทุกอย่างได้สองด้าน ย่อมทำให้รู้จักตัดสินใจ ซึ่งควรจะมองเหตุและผลระหว่างสองด้านได้อย่างเหมาะสม โดยไม่ซีดเส้นที่ว่า ต้องทำเวลานั้นเวลานี้ ซึ่งเป็นการสร้างความทุกข์ให้แก่ตัวเองเพิ่มขึ้น

แม้การออกกำลังกาย ควรจะเห็นได้ว่าการทำงานให้บังเกิดประโยชน์ทั้งสองด้าน ตัวอย่างเช่นการพินดินปลูกผักซึ่งได้ประโยชน์ทั้งการออกกำลังกายรวมกับการได้ผลิตผลนำมาใช้เป็นอาหาร นอกจากนั้นหากทำอย่างผสมผสานกันจริง ย่อมช่วยให้ใจมีความสุขร่วมด้วย จึงนับได้ว่าเป็นประโยชน์อย่างสมบูรณ์ครบถ้วน

บุคคลผู้เข้าถึงแล้วย่อมหมายความว่า สามารถควบคุมจิตใจตนเองให้เป็นผู้รู้เหตุรู้ผล แม้การบริโภคอาหาร ย่อมไม่จำเป็นต้องควบคุมอะไรทั้งสิ้น ทั้งนี้และทั้งนั้นเนื่องจาก ศูนย์บัญชาการสำคัญที่สุดอยู่ในรากฐานจิตใจตนเอง ที่สามารถควบคุมทุกสิ่งทุกอย่างภายในกระบวนการเปลี่ยนแปลงของชีวิตได้อย่างเหมาะสมอยู่แล้ว

จึงทำให้ บุคคลผู้มีรากฐานจิตใจที่ยังรู้เหตุรู้ผล บังเกิดความสุขสมบูรณ์ครบถ้วนร่วมด้วย

จึงสรุปได้ว่า ถ้าจิตใจมีความสุขย่อมทำให้ร่างกายมีความมั่นคง แม้จะเปลี่ยนแปลงย่อมเป็นไปอย่างรู้เหตุรู้ผล จึงเข้าใจได้ว่าทุกสิ่งทุกอย่างภายในชีวิตตนเอง ย่อมเปลี่ยนแปลงไปอย่างเป็นธรรมชาติ จึงบังเกิดความสุขเข้าใจมากกว่าความทุกข์